

من درباره کوچک‌ترین عادت‌های رفتاری کارول کنجکاو بودم. سعی می‌کردم واقعا بفهمم او چه فکری می‌کند و چه احساسی دارد. چرا در این لحظه این واکنش را نشان می‌دهد؟ چرا الان عصبانی شده است؟ چه غذایی دوست دارد؟ چه ساعتی می‌خواهد؟ در ایفای نقش پیچیده‌ای مانند کارول، جزئیات خیلی اهمیت دارند. حرکات کوچک و ریز. همین این‌ها هستند که شخصیت او را زنده و انسانی نشان می‌دهند. برای پیدا کردن این رفتارها با تیم کارگردانی و برنامه‌ریزی حسابی تمرین کردیم. حتی وینس مجبور شد بخشی از فیلمنامه را دوباره بازنویسی کند تا این جنون کارول-حالت‌های مختلف طنز، روانی و دراماتیک نقش درست دربیاید.

من آدم کمال‌گرایی هستم. می‌خواهم اجرایم هر روز بهتر از دیروز باشد. پس مدام خودم را به چالش می‌کشم و با ایده‌های جدید وارد صحنه می‌شوم. برایم بسیار مهم است که حتما با همبازی‌هایم ملاقات داشته باشم و صحنه را با هم تمرین کنیم. می‌دانم تجربه بازیگری که فقط پنج خط دیالوگ دارد و همان را هم باید تنهایی در اتاق هتل تمرین کند، چه حس بدی دارد (اشاره به تجربه‌های قبلی خودش). بنابراین سعی می‌کنم با همبازی‌هایم ارتباط درست و حرف‌های داشته باشم.

